

Sucot în București – zile și nopți de pomină

În pofida întârzierii acestui număr, simțim nevoia să consemnăm modul deosebit prin care tinerii au celebrat Sucotul.

Ca în fiecare an, Sucotul - sau „Sărbătoarea Colibelor“ - vine după solemnitatea sărbătorilor de Roș Hașana și Iom Kipur pentru ca să ne amintească de fragilitatea noastră ca oameni, de vulnerabilitatea în fața naturii și a destinului nostru stabilit de Dumnezeu încă din ziua de Roș Hașana. Și vine, în același timp, să ne învețe solidaritatea și bucuria de a fi o parte - o plantă din cele patru plante (arba minim) - care simbolizează unitatea noastră ca popor. Căci cele patru plante tradiționale de Sucot (*lulav, etrog, hadas și arava*), fiecare cu trăsăturile ei specifice,

simbolizând un anumit tip de evreu, se țin în buchet pentru ca părțile bune ale unora să compenseze lipsurile celorlalte și să ne reprezinte ca un întreg.

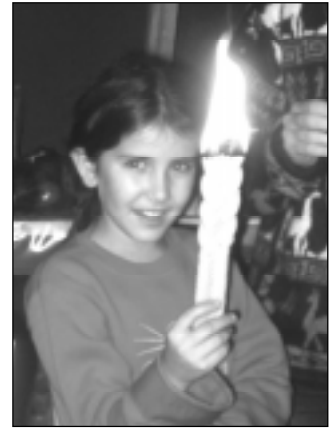
Acest spirit al Sucotului - ca sărbătoare a bucuriei și a veseliei (*Hag Simhateinu*), a plăcerii de a fi împreună cu ceilalți în Suca, de a petrece și de a te completa pentru a forma un întreg, a caracterizat **Seminarul regional de la București, organizat de O.T.E.R. București**, care a avut loc în frumoasa Suca din curtea Templului Coral, în zilele de 29 septembrie - 3 octombrie.

15 tineri din țară - din comunitățile din Brăila,

Brașov, Ploiești, Galați, Petroșani - și 50 de tineri din București s-au strâns, cu sacii de dormit, cu păături și haine călduroase și cu multă voce bună, să împlinească „mițva“ de a locui în Suca și de a se bucura împreună în timpul sărbătorii. Bucuria s-a simțit imediat în cântecele de tip *Carlebach* de la *Kabalat Șabatul* care s-a ținut tot în Suca și la masa de *Oneg Șabat*, unde s-a cântat, împreună cu toți invitații, de toate vârstele, prezenți și ei după obiceiul vechi de „ușpizin“.

Sâmbăta a fost și ea plină de activități. A început cu *Kiduş-ul* în Suca, după care a urmat o vânatoare de comori la Curtea Veche din București, unde bilete colorate și hazlii se împleteau în mod ciudat cu griul vechi și plin de istorie al palatului domnesc și al catacombelor de acolo. Și ca întotdeauna, înainte de *Havdala* și petrecerea de *Moșei Șabat*, o discuție mai aprofundată asupra simbolisticii și semnificației Sucotului pentru noi ca evrei și ca tineri care trăim azi.

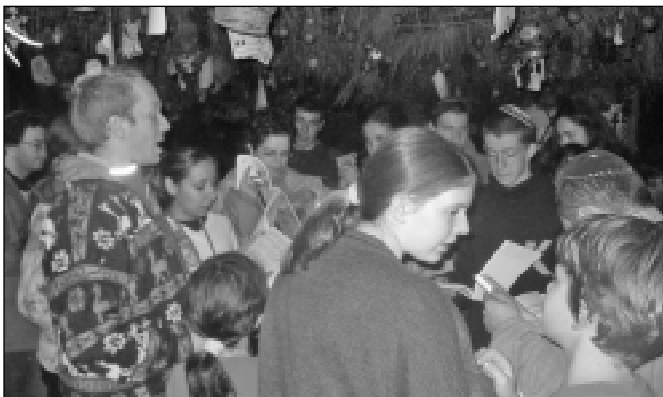
„Sucot la București“ a fost și a rămas o experiență a ceea ce înseamnă a fi împreună, a fi împreună ca evrei, care

numai împreună formează un întreg, în care fiecare este completarea celuilalt și fiecare este împlinirea semenului său. În acest întreg, munca organizatorilor - **Dalia Golda, Ati Gulyas, Bianca Știubea** - și a *madrihimilor* **Dana Vereanu, Alexandra Duță, Monica Lăzărescu, Raluca Cristache, Mihaela Zadoina, Marck Fischhoff și Marius Grancea**, ajutați, atât de firesc și de discret, de **Etty Burihovici și Elly Nemțoiu**, din Brăila, se contopea în bucuria generală și atmosfera de sărbătoare care a caracterizat toate zilele petrecute împreună.

HAG SAMEAH!

Marius Grancea
Brașov

Ceea ce rămâne...

De multe ori, în decursul acestei vieți, în care prea multe sunt „vânare de vânt“, te gândești: ce merită cu adevărat? Ce nu este iluzie, ci chiar faptă ce se înscrie într-o carte mare și eternă? Greu de găsit răspuns la asemenea întrebări... Totuși, una dintre fapte se regăsește, aproape sigur, pe filele imateriale ale Divinității: vizitarea de cei în putere a celor vârstnici și singuri. Tinerii din comunitatea din Timișoara (așa cum procedează adesea și cei din București sau Oradea) i-au vizitat, cu prilejul sărbătorii de Hanuca, pe bunicii lor „adoptivi“. Bucuria pe care au prilejuit-o cu acest prilej este foarte greu de redat în cuvinte. Popasul lor nu s-a rezumat doar la o discuție și la o mică atenție oferită, ce e drept, din toată inima. Tinerii au aprins alături de bunici lumânările de Hanuca, pe melodiile tradiționale ce acompaniază această sărbătoare. Sanctuare ale singurătății, casele acestor bătrâni poartă în ele durerea multor vieți care s-au stins în urmă, a unei existențe familiale bogate în care sărbătorile erau celebrate așa cum se cuvine, amintirea prietenilor plecați și a multor speranțe spulberate. Una dintre aceste speranțe, ascunsă în unghere,

uneori închise cu trei lacăte, ale sufletului, este dorul de Israel, „patria ipotetică“. O numim astfel pentru că cei mai mulți trăiesc cu acel „cum ar fi fost dacă...“, dureros chiar de rost. Întâlnirea aceasta între generații prilejuiește, invariabil, și minute de reverie comună la

Luciana Friedmann, Timișoara